

2. Organy Państwowej Inspekcji Ochrony Wód przy uzgadnianiu mogą wypowiadać się zarazem w kwestiach:

- 1) koncepcji technologii oczyszczania oraz wykorzystywania ścieków i osadów ściekowych;
- 2) typów oraz wydajności poszczególnych elementów do oczyszczania i wykorzystania ścieków i osadów ściekowych, potrzebnych ze względów technologicznych,
- 3) koncepcji rozwiązań w zakresie rozmieszczania i efektów działania poszczególnych elementów urządzeń do oczyszczania oraz wykorzystania ścieków i osadów ściekowych oraz urządzeń do odprowadzania ścieków,
- 4) celowości inwestycyjnej i ekonomicznej całkowitych kosztów eksploatacji projektowanych urządzeń do oczyszczania, wykorzystania i odprowadzania ścieków.

§ 5. Wszystkie projekty urządzeń do oczyszczania, odprowadzania i wykorzystania ścieków wymagają uzgodnienia z właściwymi wojewódzkimi inspektorami ochrony wód.

§ 6. W razie zastosowania metod nowych, dotychczas w kraju nie stosowanych, Główny Inspektor Ochrony Wód oraz wojewódzcy inspektorowie ochrony wód mogą korzystać z opinii rzeczoznawców, zwracając się o wydanie takich opinii przede wszystkim do odpowiednich zakładów naukowych wyższych uczelni i instytutów naukowo-badawczych. Koszty tych opinii będą pokrywane ze środków budżetowych przewidzianych na ten cel.

§ 7. Ze względu na duże znaczenie założeń projektowych i lokalizacji zakładów pracy, w których przewiduje się budowę ujęć wody lub urządzeń do oczyszczania, odprowadzania i wykorzystania ścieków dla prawidłowego rozwiązania gospodarki wodnej i ściekowej, organy Państwowej Inspekcji Ochrony Wód powinny udzielać konsultacji przy opracowywaniu założeń projektowych oraz współdziałać z właściwymi organami przy ustalaniu lokalizacji powyższych zakładów i urządzeń.

§ 8. Co do sposobu odprowadzania ścieków na tereny rolnicze ostateczne uzgodnienie należy przeprowadzać również z terenowymi komórkami melioracji wodnych resortu rolnictwa.

§ 9. Uzgodnienia powinny być przeprowadzane przez biura projektów lub inwestorów (§ 2) w trybie roboczym w terminach określonych przepisami, o których mowa w § 3.

§ 10. W razie niemożności przeprowadzenia uzgodnień wojewódzki inspektor ochrony wód zawiadamia wnioskodawcę pisemnie o potrzebie przeprowadzenia zmian lub uzupełnień w dokumentacji. Pismo powinno zawierać pouczenie, że w zakresie wymaganych uzupełnień i zmian służy wnioskodawcy prawo odwołania się w terminie 14-dniowym do Głównego Inspektora Ochrony Wód. Odpisy pism powinny być skierowane równocześnie do inwestora oraz do Głównego Inspektora Ochrony Wód.

§ 11. Sprawy uzgodnione z organami Państwowej Inspekcji Ochrony Wód w zakresie zagadnień wymienionych w § 4 nie mogą ulegać zmianom w trakcie dalszych opracowań projektu ani w toku zatwierdzania go — bez zgody wojewódzkiego inspektora ochrony wód, z którym uzgodnienie przeprowadzono, lub bez zgody Głównego Inspektora Ochrony Wód.

§ 12. Dla ostatecznego zatwierdzenia dokumentacji projektowo-kosztorysowej urządzeń do oczyszczania, odprowadzania i wykorzystania ścieków konieczne jest stwierdzenie dokonanego uzgodnienia tej dokumentacji z właściwym organem Państwowej Inspekcji Ochrony Wód w zakresie zagadnień wymienionych w § 4 ust. 1.

§ 13. Organy Państwowej Inspekcji Ochrony Wód będą prowadziły „Rejestr uzgodnień projektów oczyszczania ścieków”.

§ 14. Dokonane uzgodnienia projektów powinny być przez organy Państwowej Inspekcji Ochrony Wód potwierdzone na dokumentacji.

1192

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 15 listopada 1956 r.

w sprawie zasad wynagradzania dozorców, portierów i strażników zatrudnionych w szkołach wyższych.

Na podstawie § 8 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 22 września 1956 r. w sprawie uposażenia pracowników administracji szkół wyższych (Dz. U. Nr 41, poz. 193) — w porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych zarządza się, co następuje:

§ 1. Zarządzenie normuje zasady wynagradzania dozorców, portierów i strażników zatrudnionych w szkołach wyższych.

§ 2. Za szkoły wyższe w rozumieniu zarządzenia uważa się szkoły objęte przepisami:

- 1) ustawy z dnia 15 grudnia 1951 r. o szkolnictwie wyższym i o pracownikach nauki (Dz. U. z 1956 r. Nr 45, poz. 205),
- 2) dekretu z dnia 16 września 1953 r. o szkolnictwie artystycznym (Dz. U. Nr 43, poz. 212).

§ 3. Dozorcami w rozumieniu zarządzenia są osoby pilnujące nieruchomości zamkniętych.

§ 4. Strażnikami w rozumieniu zarządzenia są osoby pilnujące pomieszczeń, urządzeń i inwentarza biurowego w szkołach wyższych.

§ 5. Portierami w rozumieniu zarządzenia są osoby pilnujące pomieszczeń, urządzeń i inwentarza w domach studenckich.

§ 6. 1. Czas pracy dozorców, portierów i strażników poczynając od dnia 1 stycznia 1957 r. nie może przekraczać 8 godzin na dobę.

2. Pracownikom, o których mowa w ust. 1, przysługuje w tygodniu jeden dzień (pełne 24 godziny) wolny od pracy,

z tym że co trzeci tydzień dzień wolny od pracy powinien przypadać w niedzielę.

§ 7. 1. Dozorcy, portierzy i strażnicy zatrudnieni w szkołach wyższych na podstawie umowy o pracę wynagradzani są ryczałtowo.

2. Wysokość ryczałtu dla tych pracowników określa się za pełny wymiar godzin pracy w stosunku miesięcznym, jak następuje:

- 1) dozorca — 500 zł,
- 2) portier, strażnik — 600 lub 680 zł,
- 3) starszy portier, starszy strażnik — 680 lub 730 zł.

3. Wynagrodzenie określone w ust. 2 przysługuje za 200 godzin pracy w miesiącu (46 godzin tygodniowo).

§ 8. 1. Dozorcom, portierom i strażnikom przysługuje wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych w wysokości:

- 1) za każdą godzinę ponad 8 godzin na dobę bądź ponad 6 godzin w sobotę do pełnych 12 godzin na dobę (ponad

46 godzin tygodniowo do 72 godzin tygodniowo) — po 110% zasadniczej stawki godzinowej;

- 2) za następne godziny nadliczbowe oraz godziny nadliczbowe przypadające w święta i w nocy — po 200% zasadniczej stawki godzinowej.

2. Zasadniczą stawkę godzinową otrzymuje się przez podzielenie otrzymywanego przez pracownika miesięcznego wynagrodzenia przez 200.

3. Za czas szkolenia zawodowego, ewentualnie pogotowia poza normalnym czasem pracy, pracownicy otrzymują po 150% zasadniczej stawki godzinowej za godzinę szkolenia lub pogotowia.

§ 9. Traci moc zarządzenie Ministra Finansów z dnia 17 stycznia 1951 r. w sprawie wynagrodzenia dozorców (Monitor Polski z 1951 r. Nr A-11, poz. 168 oraz z 1953 r. Nr A-4, poz. 45) w zakresie unormowanym niniejszym zarządzeniem.

§ 10. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 września 1956 r.

Minister Finansów: w z. J. Kola

1193

ZARZĄDZENIE MINISTRA LEŚNICTWA I PRZEMYSŁU DRZEWNEGO

z dnia 22 listopada 1956 r.

zmieniające zarządzenie Ministra Leśnictwa z dnia 22 października 1954 r. w sprawie trybu ustalania cen na produkty nietypowe i usługi nietypowe, wykonywane przez przedsiębiorstwa podległe Ministrowi Leśnictwa i świadczone w obrębie gospodarki uspołecznionej.

Na podstawie § 1 ust. 2 uchwały nr 406 Rady Ministrów z dnia 3 czerwca 1953 r. w sprawie właściwości organów do ustalania niektórych cen, opłat i stawek taryfowych oraz w sprawie zasad i trybu składania wniosków o ustalenie cen, opłat i stawek taryfowych oraz określenie wytycznych do ich ustalenia (Monitor Polski Nr A-57, poz. 722 z późniejszymi zmianami) i w związku z § 4 ust. 2 i § 6 zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 30 września 1953 r. w sprawie przekazania właściwym ministrom uprawnień do ustalania cen produktów nietypowych i opłat za nietypowe usługi, nie objęte obowiązującymi cennikami (taryfami), wykonywane przez przedsiębiorstwa przemysłu kluczowego i świadczone w obrębie gospodarki uspołecznionej (Monitor Polski Nr A-94, poz. 1311), zarządza się, co następuje:

§ 1. W zarządzeniu Ministra Leśnictwa z dnia 22 października 1954 r. w sprawie trybu ustalania cen na produkty nietypowe i usługi nietypowe, wykonywane przez przedsiębiorstwa podległe Ministrowi Leśnictwa i świadczone w obrębie gospodarki uspołecznionej (Monitor Polski Nr 107, poz. 1425) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) użyte w zarządzeniu wyrazy „Minister Leśnictwa” oraz „Ministerstwo Leśnictwa” we wszystkich przypadkach zastępuje się wyrazami „Minister Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego” oraz „Ministerstwo Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego”;
- 2) użyte w zarządzeniu wyrazy „10.000 zł” zastępuje się wyrazami „50.000 zł”, a wyrazy „100.000 zł” — wyrazami „500.000 zł”.

§ 2. Traci moc zarządzenie Ministra Przemysłu Drzewnego i Papierniczego z dnia 21 lipca 1954 r. w sprawie trybu ustalania cen na produkty nietypowe i usługi nietypowe świadczone w obrębie gospodarki uspołecznionej, wykonywane przez przedsiębiorstwa podległe Ministrowi Przemysłu Drzewnego i Papierniczego (Monitor Polski Nr A-75, poz. 904).

§ 3. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego: J. Dąb-Kociol